

Lặng lẽ

Tuấn vốn không phải là người có tính cẩn thận nhưng từ khi yêu Vi anh trở nên gọn ghẽ, ngăn nắp, việc sang sửa, thu xếp cho căn phòng của mình ấm cúng đã thành một niềm vui. Ngôi nhà 20 m² trong một ngõ nhỏ giữa thủ đô anh đã có; Và cả hình tượng về một người đàn ông đủ sức mạnh để Vi nép dưới anh một cách tin cậy... anh đã cố gắng để có được...

Anh nằm trên giường mắt nhìn lên trần nhà, chiếc mạng nhện mỏng tang khe khẽ đu đưa, một con muỗi vung về bị mắc vào đấy đập cánh tuyệt vọng, một con thạch sùng nằm dán chặt vào tường, mắt chớp lia lia căng thẳng, đối đầu với nó là một con thạch sùng khác có cái đuôi cụt lùn, dữ tợn sẵn sàng lao vào đối thủ; Con khác tắc tắc lười trong góc phải của mái nhà. Mắt anh lướt đến cái bàn nhỏ bên cạnh giường, chiếc đèn ngủ màu phớt hồng toả ánh sáng dịu dịu cô quạnh, không hiểu sao lần nào ngắm cái đèn này anh cũng hình dung như thật hình ảnh bé bỏng của nàng nằm co như con tôm, một tay kê vào má, một tay cầm cuốn truyện đọc say sưa; Chiếc gạt tàn nằm ngay ngắn giữa bàn vài mẩu thuốc lán lóc, lọ hoa bằng sứ trắng muốt, không có hoa anh dùng để đựng bút và vài thứ linh tinh. Anh với tay vào ngăn tủ bên cạnh giường lấy tấm ảnh của nàng - một bức ảnh chụp tập thể lớp trong đó Vi như một cái chấm nhỏ xíu đứng khiêm nhường phía sau, một lần anh chỉ Vi cho một thằng bạn thân nhìn mà nó không tài nào nhận ra được vậy mà anh như thấy rõ hết. Cô bé Vi với mái tóc đen dài óng ánh, cặp mắt to mơ màng và buồn thăm thẳm, cái ánh mắt cứ vô tình khiến người khác phải nao lòng, với người cùng giới thì cảm thấy dễ gần, tin cậy; Với phái mạnh nó làm họ thấy có bốn phận phải che chở... dù rằng cô không phải là người yếu ớt.

Trời đã xế chiều, ánh nắng mùa đông yếu ớt lọt qua mái ngói thành một vệt in lên tường. Anh đóng kín các cánh cửa lại, bật hết cả 3 bóng điện. Em sẽ yêu cái không gian ấm cúng này.

Một ngày đã trôi qua như vậy, có thể trong ngày hôm nay Vi sẽ đến. Vi sẽ gõ cửa, sẽ để đôi giày ngoài cửa, sẽ bước vào và với dáng điệu hơi vội vã, hơi uy quyền của một người biết mình xinh đẹp nàng sẽ nói pha chút trách móc "Anh thật ngốc, anh định cứ thế này đến bao giờ"... Và anh lại được thấy nàng với tất cả vẻ dịu dàng...

Đã 5 giờ chiều, đôi vợ chồng trẻ bên cạnh riu rít làm cơm. Anh chống, một người đàn ông cao, gầy, mái tóc chải hất ra đằng sau và được ve vuốt cẩn thận, vẻ mặt khá đẹp nhưng nhìn kỹ thấy hơi khó gần bởi cái vẻ vừa lạnh lạnh, vừa quan trọng. Anh chàng làm công an giao thông, thường xuyên phải nghe xin xỏ, trình bày; thường xuyên phải giữ vẻ mặt thật nghiêm khắc - không nhìn cụ thể vào đâu anh chàng đọc một tràng dài: "Theo luật về an toàn giao thông qui định... anh, chị, hoặc ông, bà... đã vi phạm... chiếu theo quyết định số... phải... Anh chàng này giữ thái độ lãnh đạm với

mọi người trừ cô vợ mới cưới.

Người đàn bà là dân buôn bán sắc sảo thích những chuyện tình lâm ly và thường vận vào mình đủ mọi thứ mà các tiểu thuyết rẻ tiền miêu tả.

Đối diện với nhà anh là một nhà thơ già sống độc thân. Ông cụ gầy khô như quả chanh bị vắt kiệt, mớ tóc bạc trắng, khuôn mặt khắc khổ giống mặt của một trong các vị La hán chùa Tây phương. Ông sống thanh đạm, ít khi thấy ông vui vẻ, chỉ con chó Nhật luôn quanh quẩn dưới chân là làm ông có vẻ hài lòng chút ít. Thịnh thoảng con chó lại chạy sang với anh, nó ngồi bệt đít xuống đất, chống hai chân trước lên, nghiêng nghiêng đầu nhìn anh vẻ thân thiện...

Tám giờ tối. Nàng không đến nữa rồi, anh biết như vậy. Nàng là người đàn bà sinh ra là để làm một người vợ tốt, giờ này nàng không thể bỏ mặc "cái tổ" của mình để đi đâu được...

Biết thế nhưng làm gì anh cũng lại nhìn ra cửa. Có tiếng chân bước, anh vội vàng lao ra. Một đứa bé gái trắng xanh đang cầm trên tay con búp bê, mắt nó mở to sáng trong và buồn thăm thẳm. Mắt nàng cũng như vậy, không bao giờ nàng kể về mình còn anh thì ra sức tưởng tượng xem nàng sống thế nào và lần nào anh cũng chỉ nghĩ được đến cảnh: gã trai ấy có nàng trong tay, hẳn nhận ở nàng sự chăm sóc chu đáo, nỗi chia sẻ và mọi điều kể cả cái điều là được thỏa thuê hành hạ nàng... Một lần nàng bảo: "Em đã buồn biết bao khi sinh con gái, em thương nó..." chùng ấy đủ để anh hiểu nàng đã sống như thế nào.

Anh, một gã đàn ông ích kỷ và nhỏ nhen kinh khủng, những năm tháng ấy anh đã vượt mặt nàng, sự trả giá bằng nửa đời còn lại. Anh vẫn chờ đợi, vẫn hy vọng và vẫn biết nàng sẽ chẳng bao giờ đến cho dù anh không còn là thằng người ngày xưa...

Anh khoá cửa đi ra phố, mọi cử động như chậm chạp, uể oải hẳn lại. Khi khoá xong cửa anh bỗng trở nên như khác hẳn. Anh niềm nở chào những người trong ngõ, anh ung dung đĩnh đạc bước đi trong tư thế của một người có trong tay mọi điều kiện để người đời (chỉ ít là những người hàng xóm) kính nể và không ít người nhìn theo ao ước được như anh...

Anh đến một quán cơm bình dân. Bà chủ bé nhỏ lọt thỏm giữa những chiếc xoong cao to bốc khói nghi ngút, cứ như bị ép khô bởi hơi than và hơi người. Vài đứa trẻ lau nhau chạy ra, chạy vào phục vụ khách. Trên tường vừa được quét vôi lại, cái màu xanh lơ không đủ che hết những vết cấu bẩn cũ, tờ tranh Thái với cảnh cô gái hở một bên ngực ngồi chồm chồm bên cạnh một chiếc chảo trên có hai quả trứng, cạnh đó là tờ giấy đỏ chói ghi những dòng chữ nắn nót: "Xin trả tiền trước - Miễn chịu". Một bàn vải chú nhóc mới lớn đang ba hoa về những chiến tích của mình, bia sủi bọt lăn tăn trong

những chiếc cốc vaj. Một bàn khác là vài anh cán bộ nhà nước cặm cụi với bữa cơm đạm bạc của mình. Bên cạnh anh là một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ cũng không còn trẻ nữa ngồi đối diện nhau, họ ăn uống nhỏ nhẹ và nói chuyện rất nhỏ, người đàn ông tỏ ra chăm chú, âu yếm còn người phụ nữ gắp từng miếng nhỏ bỏ vào miệng rồi cứ ngậm như vậy nhai nhóp nhép một cách kiêu cách. Bữa cơm tối diễn ra lơ đãng, anh bỗng thấy mệt mỏi, cái mệt khác hẳn, không giống nỗi mệt của người phải làm việc vất vả.

Đêm khuya, anh nằm dài trên giường. Ngày mai không ở nhà nữa, sẽ rủ vài thằng bạn bốc đồng đến và mở một cuộc bia rượu ồn ào cho qua đi một trong những ngày anh chờ đợi nàng, hay đến nhà cô bạn cùng cơ quan với anh ở Bộ Ngoại giao, rủ cô ta đi xem phim, uống cà phê và chịu đựng nếu như cô ta lại gợi ý để anh đưa về nhà...

Mất điện. Tiếng con thạch thùng lại tắc tắc nghe như xối vào óc. Anh đã gần kề tuổi tứ tuần, có cảm giác như mỗi mệt vì chờ đợi... "Đã qua rồi bao cơ hội được yêu", không có "bao cơ hội" mà chỉ là một lần trong một đời người thôi. Lũ kiến nối đuôi nhau trên tường mê mải, chúng vô tư bởi chúng không có óc và như vậy thật sung sướng, hay là không phải vậy? Không biết nghĩ thì làm sao chúng có tổ chức như thế? Làm sao chạm phải con đi ngược đường chúng lại tránh sang một bên?

>> TRẦN THU HƯƠNG